

— О, Боже мой, Боже мой ! благодарѣ ти ! рече духовникътъ.

— Защо, дѣдо ! попыта Евстатій, като му ся прѣсѣче думата.

— Защото ми струва най голѣмото добро прѣди да умрѣ. Но моля ти ся, сыно, не спирай исповѣдѣти си.

Евстатій започна пакъ ;

«И тъй като побѣгнахъ, отче, паднахъ въ други искушенія. Може бы да си чулъ за послѣднитѣ сцени на Галатъ. Азъ бѣхъ тамъ и взехъ участіе въ тѣхъ, като неможѣхъ какво друго да сторѣжъ. Уловихъ мя и докарѣхъ мя тука и рѣшеніето за обѣсваніето ми ся подписа. Днесъ, отче, умирамъ. Подарѣ малко безсмъртіето ще отвори широкитѣ и вѣчнытѣ си вѣдра за да мя приеме. Но питамъ тя, отче, има ли за мене нѣкоя надѣжда на небеса, когато тая надѣжда ми ѣкъ отказва земята ?

— Чадо мое ! Бѣди благословенъ, рече духовникътъ. Богъ на правдѣтъ е живъ. Великъ тамъ горѣ. Ты си невиненъ ! Но дозволи ми, да попросѣмъ отъ тебе като благодарѣніе, дѣто да останѣ тука при тебе до часътъ въ който ще тя откаратъ и да тя сподирѣ до мястото дѣто ще ся извърши осѣжданіето.

— Какво благополучіе за мене, отче мой, ако да могѣ да тя имамъ при себе си до послѣднитѣ си минутѣ !

— Може бы, чедо, азъ да съмъ по-благополученъ, като ще имамъ до гроба такъвъ като тебе другаръ.

— Бѣди благословенъ, о дѣдо !

— Вышній ! Благодарѣ ти ! Благославѣ мя.

— Благославямъ тя, и ще ся моля у прѣстолотъ на Вишнаго за тебе священнику светый !

— И настанѣ мълчаніе. Старецътъ духовникъ ся наведе долу, пригвозди лицето си о подътъ и си направи молбѣтъ.